

2. Dzień zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej określają odpowiednie wpisy zamieszczone w jego wojskowym dokumencie osobistym.

§ 31. Prawo do zasiłków dziennych powstaje:

- 1) dla członków rodziny żołnierza powołanego do odbycia czynnej służby wojskowej określonej w § 25 ust. 1 — z dniem stawienia się żołnierza do służby w określonym terminie i miejscu;
- 2) dla żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej (§ 26) — od dnia orzeczenia niezdolności żołnierza do pracy, nie wcześniej jednak niż od dnia zwolnienia ze służby.

§ 32. 1. Wypłata zasiłków dziennych następuje:

- 1) dla członków rodziny żołnierza odbywającego czynną służbę wojskową — po upływie każdego miesiąca odbywania przez żołnierza tej służby, a jeżeli służba nie trwała dłużej niż jeden miesiąc — po jej odbyciu;
- 2) dla żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej — każdorazowo z góry za okres trwania niezdolności do pracy wskazany w zaświadczeniu (§ 26 ust. 3).

2. Jeżeli wniosek o przyznanie zasiłków został zgłoszony po ustaniu okoliczności uzasadniających przyznanie zasiłków, nie później jednak niż w ciągu trzech miesięcy od dnia zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej — należne zasiłki wypłaca się jednorazowo.

§ 33. Zasiłkiienne wypłaca się osobie uprawnionej. Zasiłki przypadające osobie małoletniej wypłaca się jej opiekunowi.

§ 34. W razie odbywania czynnej służby wojskowej określonej w § 25 ust. 1 pkt 3 w formacjach samoobrony,

czynności dowódcy jednostki wojskowej przewidziane w § 29 wykonują komendanci oddziałów lub innych jednostek organizacyjnych formacji samoobrony.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 35. 1. Tracą moc wszystkie dotychczasowe przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

2. W szczególności tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie wypłaty przez zakłady pracy wynagrodzenia pracownikom powołanym do czynnej służby wojskowej (Dz. U. Nr 7, poz. 48);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie zasiłków dziennych dla żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 7, poz. 49);
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 marca 1960 r. w sprawie kierowania i przyjmowania do pracy osób zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej (Dz. U. Nr 20, poz. 122).

§ 36. Wykonanie rozporządzenia porucza się ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom rad narodowych.

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

319

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 3 grudnia 1968 r.

w sprawie odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej pracowników rad narodowych.

Na podstawie art. 63 ustawy z dnia 15 lipca 1968 r. o pracownikach rad narodowych (Dz. U. Nr 25, poz. 164) zarządza się, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej za naruszenie swoich obowiązków podlegają pracownicy rad narodowych zatrudnieni w wydziałach prezydiów rad narodowych, a także w innych jednostkach organizacyjnych, tworzonych zamiast wydziałów (zarządach, oddziałach, referatach, biurach, komisjach oraz urzędach o innej nazwie), do których stosuje się przepisy o wydziałach.

§ 2. Ilekroć w dalszych przepisach rozporządzenia jest mowa bez bliższego określenia:

- 1) o ustawie — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 15 lipca 1968 r. o pracownikach rad narodowych,
- 2) o pracownikach — należy przez to rozumieć pracowników objętych przepisami ustawy wymienionej w pkt 1,
- 3) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw,
- 4) o prezydiach powiatowych rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych

miast stanowiących powiaty oraz prezydium dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw,

- 5) o wydziałach — należy przez to rozumieć również inne jednostki organizacyjne podporządkowane prezydiom rad narodowych, do których stosuje się przepisy o wydziałach.

Rozdział II.

Odpowiedzialność służbowa.

§ 3. 1. Za przewinienia mniejszej wagi pracownik podlega odpowiedzialności służbowej.

2. W zakresie odpowiedzialności służbowej stosuje się karę upomnienia.

§ 4. 1. Karę upomnienia nakłada przewodniczący prezydium rady narodowej lub upoważniony przez niego jeden ze stale urzędujących członków prezydium rady narodowej.

2. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych mogą upoważnić kierowników wydziałów do nakładania kary upomnienia w stosunku do pracowników podległych im wydziałom.

§ 5. 1. Przewodniczący prezydium (członek prezydium, kierownik wydziału) zawiadamia pracownika o wszczęciu postępowania i możliwości złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie.

2. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego przewodniczący prezydium rady narodowej (członek prezydium, kierownik wydziału) wydaje orzeczenie o nałożeniu kary upomnienia bądź w braku podstaw do ukarania — o umorzeniu postępowania.

3. Orzeczenie o nałożeniu kary upomnienia powinno być umotywowane i podane do wiadomości pracownika na piśmie z wyjaśnieniem, że jest ostateczne.

4. Odpis orzeczenia o nałożeniu kary upomnienia dołącza się do akt osobowych pracownika.

Rozdział III.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

§ 6. 1. Za przewinienia większej wagi pracownik podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej.

2. W zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej stosuje się kary:

- 1) nagany,
- 2) nagany z pozbawieniem możliwości otrzymania nagrody przez okres do jednego roku,
- 3) pozbawienia możliwości awansowania lub powołania na wyższe stanowisko na okres do dwóch lat,
- 4) obniżenia wynagrodzenia o kwotę wynoszącą do 10% tego wynagrodzenia na okres do sześciu miesięcy.

§ 7. Karę nagany nakłada przewodniczący prezydium rady narodowej lub upoważniony przez niego jeden ze stale urzędujących członków prezydium rady narodowej.

§ 8. Przewodniczący prezydium rady narodowej zawiadamia pracownika o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i o możliwości złożenia wyjaśnień w wyznaczonym terminie.

§ 9. 1. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego przewodniczący prezydium rady narodowej orzeka o nałożeniu kary nagany bądź w braku podstaw do ukarania — o umorzeniu postępowania.

2. Orzeczenie o nałożeniu kary nagany powinno być umotywowane i zawierać pouczenie o przysługującym prawie wniesienia odwołania w trybie i terminie przepisanych.

3. Odwołanie (ust. 2) rozpatruje prezydium rady narodowej po zasięgnięciu opinii właściwej rady zakładowej.

4. Orzeczenie (ust. 1 i 3) powinno być sporządzone na piśmie i podane do wiadomości pracownika.

§ 10. 1. O karach dyscyplinarnych wymienionych w § 6 ust. 2 pkt 2—4 orzekają:

- 1) komisje dyscyplinarne przy prezydiach powiatowych rad narodowych w sprawach pracowników tych prezydiów oraz prezydiów rad narodowych niższego stopnia,
- 2) komisje dyscyplinarne przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych w sprawach pracowników tych prezydiów oraz kierowników wydziałów prezydiów powiatowych rad narodowych.

2. Komisja dyscyplinarna może orzec karę nagany przewidzianą w § 6 ust. 2 pkt 1, jeżeli w odniesieniu do przewinienia stwierdzonego w postępowaniu przed komisją brak jest podstaw do zastosowania surowszej kary dyscyplinarnej.

§ 11. Jako instancje odwoławcze działają:

- 1) w stosunku do komisji dyscyplinarnych przy prezydiach powiatowych rad narodowych — komisje dyscyplinarne przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych przewidziane w § 10 ust. 1 pkt 2,
- 2) w stosunku do komisji dyscyplinarnych przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych, jako organów pierwszej instancji — prezydium wojewódzkich rad narodowych.

§ 12. 1. W skład komisji dyscyplinarnej przewidzianej w §§ 10 i 11 wchodzi:

1) przewodniczący komisji i dwaj jego zastępcy powołani przez prezydium właściwej rady narodowej spośród członków prezydium tej rady,

2) członkowie powołani przez:

- a) komisje rady narodowej spośród swoich członków będących radnymi, po jednym członku i jednym jego zastępcy z każdej komisji,
- b) właściwe rady zakładowe spośród ich członków i innych pracowników rady narodowej w liczbie co najmniej dwóch osób przez każdą radę.

2. W skład komisji dyscyplinarnej przy prezydiu wojewódzkiej rady narodowej, działającej w charakterze instancji odwoławczej, zamiast członków wymienionych w ust. 1 pkt 2 lit. b) wchodzi członkowie wyznaczeni przez zarządy okręgowe właściwych związków zawodowych w liczbie co najmniej dwóch osób od każdego związku.

§ 13. 1. Osoba wchodząca w skład komisji dyscyplinarnej nie może sprawować funkcji w komisji dyscyplinarnej, jeżeli przeciwko niej toczy się postępowanie karne, karno-administracyjne lub dyscyplinarne, a gdy postępowanie zakończy się ukaraniem — traci mandat.

2. Nie może również sprawować funkcji w komisji dyscyplinarnej pracownik prezydium rady narodowej w okresie jego zawieszenia w pełnieniu obowiązków.

3. Przewodniczący i zastępcy przewodniczącego tracą mandat w komisji dyscyplinarnej w razie utraty stanowiska członka prezydium rady narodowej.

4. Tracą mandat członkowie komisji:

- 1) powołani przez komisje rady narodowej — w razie wygaśnięcia ich mandatu radnego,
- 2) powołani przez radę zakładową — w razie rozwiązania z nimi stosunku pracy w prezydiu rady narodowej.

§ 14. Przewodniczący, ich zastępcy oraz pozostali członkowie komisji dyscyplinarnej w razie nienależytego wykonywania swych obowiązków lub w innych uzasadnionych wypadkach (np. długotrwałej choroby) mogą być odwołani przed upływem kadencji w tym samym trybie, w jakim zostali powołani (wyznaczeni).

§ 15. 1. Kadencja komisji dyscyplinarnych trwa przez okres kadencji rady narodowej.

2. Do czasu powołania nowych komisji — komisje dyscyplinarne działają w dotychczasowym składzie, nie dłużej jednak niż przez okres trzech miesięcy po upływie ich kadencji.

§ 16. Prezydium rady narodowej, przy którym działa komisja dyscyplinarna, powołuje na czas kadencji komisji dyscyplinarnej rzeczniczkę dyscyplinarną i jednego lub dwóch jego zastępców spośród pracowników tego prezydium. Przepisy § 13 ust. 1, 2 i 4 pkt 2 oraz §§ 14 i 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 17. Właściwość komisji dyscyplinarnej ustala się według miejsca pracy i rodzaju zajmowanego przez pracownika stanowiska w chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, choćby obwiniony po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego objął stanowisko uzasadniające właściwość innej komisji dyscyplinarnej.

§ 18. 1. Komisje rozpoznają sprawy i wydają orzeczenia (postanowienia) w komplecie trzech osób powołanych na zasadach określonych w art. 54 ust. 2 ustawy.

2. Członkiem kompletu orzekającego powołanym spośród członków wyznaczonych przez właściwą organizację związkową w miarę możliwości powinien być pracownik wykonujący ten sam rodzaj pracy co obwiniony.

§ 19. 1. O potrzebie przeprowadzenia dochodzenia w wyniku zawiadomienia lub dowiedzenia się w inny sposób o popełnieniu przez pracownika przewinienia większej wagi, uzasadniającego wszczęcie postępowania przed komisją dyscyplinarną — decyduje rzeczniczkę dyscyplinarną we własnym zakresie; o rozpoczęciu dochodzenia rzeczniczkę dyscyplinarną

zawiadamia przewodniczącego prezydium rady narodowej, przy którym działa komisja dyscyplinarna (§ 10).

2. Rzecznik dyscyplinarny przeprowadza dochodzenie również na polecenie przewodniczącego prezydium rady narodowej.

§ 20. W toku dochodzenia rzecznik dyscyplinarny może wzywać i przesłuchiwać pracownika, w stosunku do którego prowadzi się dochodzenie, oraz świadków i biegłych, jak również przeprowadzać wszelkie inne dowody konieczne do wyjaśnienia sprawy w trybie i pod rygorem przewidzianymi w kodeksie postępowania administracyjnego.

§ 21. 1. Pracownikowi, w stosunku do którego prowadzone jest dochodzenie, rzecznik dyscyplinarny powinien umożliwić złożenie wyjaśnień oraz wypowiedzenie się co do zebranych dowodów.

2. W terminie trzech dni od dnia udostępnienia zebranych dowodów (ust. 1) pracownik ma prawo zgłosić wniosek o przesłuchanie wskazanych osób w charakterze świadków lub o przeprowadzenie innych dowodów przy umożliwieniu mu współudziału w przeprowadzeniu tych dowodów.

3. Odmowa złożenia wyjaśnień przez pracownika nie wstrzymuje biegu dochodzenia.

§ 22. 1. Jeżeli wyniki dochodzenia nie potwierdzą wysuniętych zarzutów albo okaże się, że od chwili uzyskania wiadomości o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary lub też od chwili samego popełnienia czynu upłynął przewidziany okres przedawnienia (art. 60 ustawy) bądź też zaistnieją inne okoliczności, które uczynią dochodzenie bezprzedmiotowym — rzecznik dyscyplinarny umarza dochodzenie.

2. Umożnienie dochodzenia następuje po przedstawieniu sprawy przewodniczącemu prezydium rady narodowej.

§ 23. 1. Jeżeli wyniki dochodzenia wskazują zasadność wysuniętych zarzutów, a nie zachodzą warunki rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, rzecznik dyscyplinarny po porozumieniu się z przewodniczącym prezydium rady narodowej składa komisji dyscyplinarnej wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i ukaranie pracownika.

2. Wniosek o wszczęcie postępowania i ukaranie powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko, stanowisko służbowe oraz miejsce zatrudnienia pracownika,
- 2) dokładne określenie zarzucanego przewinienia ze wskazaniem czasu i miejsca jego popełnienia,
- 3) proponowany wymiar kary dyscyplinarnej spośród wymienionych w § 6 ust. 2 pkt 2—4,
- 4) uzasadnienie oparte na wynikach dochodzenia,
- 5) wykaz zawierający imiona i nazwiska oraz adresy świadków, którzy mają być wezwani na rozprawę dyscyplinarną, jak również wskazanie innych dowodów; do wykazu może być dołączony wniosek o odczytanie na rozprawie zeznań świadków uzyskanych w toku dochodzenia, bez ich wzywania.

§ 24. 1. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przed komisją dyscyplinarną następuje wyłącznie na wniosek rzecznika dyscyplinarnego.

2. Rozpatrzenie wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w formie postanowienia przewodniczącego komisji dyscyplinarnej wydanego najpóźniej w terminie 14 dni od jego złożenia.

3. Postanowienie o wszczęciu postępowania doręcza się rzecznikowi dyscyplinarnemu, obwinionemu i jego bezpośredniemu przełożonemu.

4. Na postanowienie o wszczęciu postępowania nie służy zażalenie.

5. Na postanowienie odmawiające wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przysługuje rzecznikowi dyscyplinarnemu

mu prawo wniesienia w ciągu 7 dni zażalenia do komisji dyscyplinarnej pierwszej instancji, która w komplecie orzekającym rozstrzyga ostatecznie. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio; postanowienie komisji o wszczęciu postępowania doręcza się obwinionemu wraz z odpisem wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania i ukaranie.

§ 25. 1. Po wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego obwiniony może przybrać sobie obrońcę bądź wystąpić o jego wyznaczenie do przewodniczącego komisji dyscyplinarnej.

2. Przybranie przez obwinionego obrońcy bądź wyznaczenie obrońcy przez przewodniczącego komisji (ust. 1) następuje spośród pracowników rad narodowych z wyłączeniem członków komisji dyscyplinarnej; wyznaczenie obrońcy powinno nastąpić nie później niż na 3 dni przed terminem rozprawy.

3. Obrońca wyznaczony przez przewodniczącego komisji dyscyplinarnej może odmówić podjęcia się obrony tylko z ważnych powodów.

4. Obwiniony i jego obrońca mogą przeglądać akta sprawy oraz sporządzać wypisy i notatki.

5. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne toczy się poza miejscem zatrudnienia obrońcy, przysługuje mu prawo do zwrotu rzeczywiście poniesionych kosztów podróży, noclegów oraz diety według zasad obowiązujących w odniesieniu do pracowników rad narodowych.

§ 26. Po wydaniu postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego przewodniczący komisji dyscyplinarnej lub jego zastępca ustala skład kompletu orzekającego na zasadach określonych w art. 54 ust. 2 ustawy.

§ 27. 1. Przewodniczący kompletu orzekającego wyznacza rozprawę, zawiadamiając na piśmie o jej miejscu i terminie przewodniczącego prezydium rady narodowej właściwej według zatrudnienia pracownika, a ponadto wzywa na rozprawę obwinionego, jego obrońcę, rzecznika dyscyplinarnego oraz w razie potrzeby świadków i biegłych.

2. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby między doręczeniem obwinionemu wezwania na rozprawę a dniem rozprawy upłynęło co najmniej 7 dni. W razie niezachowania tego terminu na wniosek obwinionego lub jego obrońcy rozprawa ulega odroczeniu.

§ 28. Rzecznik dyscyplinarny, obwiniony i jego obrońca mają prawo zgłoszenia do przewodniczącego komisji dyscyplinarnej żądania wyłączenia członka kompletu orzekającego, jeżeli między obwinionym lub rzecznikiem a członkiem kompletu orzekającego zachodzą stosunki tego rodzaju, że mogą wzbudzać wątpliwości co do bezstronności członka kompletu.

§ 29. 1. Rozprawa dyscyplinarna jest jawna dla radnych, członków komisji rad narodowych, członków prezydiów i pracowników rad narodowych; przewodniczący kompletu orzekającego może zezwolić innym osobom na obecność na rozprawie.

2. W wypadkach uzasadnionych względami służbowymi przewodniczący kompletu orzekającego może uchylić lub ograniczyć jawność rozprawy albo jej części.

3. W razie wyłączenia jawności rozprawy o tym, jakie osoby mogą być obecne na rozprawie, decyduje przewodniczący kompletu orzekającego.

§ 30. 1. Niestawiennictwo na rozprawę obwinionego, któremu wezwanie doręczono we właściwym terminie, nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy, jeśli niestawiennictwo jest nieusprawiedliwione. Przewodniczący kompletu może w takim wypadku ustanowić obrońcę z urzędu, jeżeli nie jest ustanowiony obrońca na zasadach określonych w § 25 ust. 1 i 2.

2. W razie uznania niestawienia obwinionego za usprawiedliwione komplet orzekający odracza rozprawę, ustalając nowy jej termin.

3. Odroczenie rozprawy i ustalenie nowego jej terminu następuje również w razie usprawiedliwionego niestawienia obrońcy przybranego przez obwinionego bądź w razie niestawienia obrońcy wyznaczonego z urzędu, chyba że obwiniony zażąda przeprowadzenia rozprawy bez udziału obrońcy.

§ 31. 1. Na rozprawie rzecznik dyscyplinarny i obwiniony oraz jego obrońca mogą składać wyjaśnienia, zgłaszać żądania, propozycje i zarzuty oraz przedstawiać dowody na ich poparcie. Odczytanie zeznań świadków bez wzywania ich na rozprawę jest dopuszczalne pod warunkiem, że nie sprzeciwili się temu obwiniony.

2. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący kompletu orzekającego udziela głosu rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obrońcy i obwinionemu, przy czym obwinionemu służy zawsze głos ostatni.

§ 32. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół; protokół podpisują przewodniczący kompletu orzekającego i protokolant.

§ 33. 1. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i wysłuchaniu głosów stron komplet orzekający przystępuje niezwłocznie do narady nad orzeczeniem. Narada jest poufna; prócz członków kompletu orzekającego na naradzie może być obecny tylko protokolant.

2. Komplet orzekający wydaje orzeczenie:

- 1) o ukaraniu, nakładając jedną z kar dyscyplinarnych, wymienionych w § 6 ust. 2, bądź
- 2) o uniewinnieniu.

3. Jeżeli obwiniony dopuścił się kilku czynów, wymierza się jedną karę za wszystkie czyny łącznie.

4. Przy wymiarze kary komplet orzekający bierze pod uwagę stopień winy, szkodliwość społeczną i skutki czynu oraz postawę moralną i obywatelską obwinionego, a także zachowanie się jego przed i po przewinieniu.

5. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne stało się bezprzedmiotowe z powodu śmierci obwinionego, rozwiązania z nim stosunku pracy lub z jakiegokolwiek innej przyczyny, komplet orzekający wydaje orzeczenie o umorzeniu sprawy.

§ 34. Orzeczenie kompletu orzekającego zapada większością głosów. Przewodniczący kompletu głosuje ostatni.

§ 35. 1. Orzeczenie kompletu orzekającego powinno być sporządzone na piśmie i zawierać:

- 1) nazwę komisji oraz datę rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia,
- 2) imiona i nazwiska członków kompletu orzekającego, rzecznika i protokolanta,
- 3) imię i nazwisko, stanowisko służbowe oraz miejsce zatrudnienia obwinionego,
- 4) dokładne określenie czynu zarzucanego obwinionemu,
- 5) sentencję orzeczenia,
- 6) uzasadnienie,
- 7) pouczenie o trybie i terminie wniesienia odwołania.

2. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem podpisują wszyscy członkowie kompletu orzekającego.

§ 36. 1. Orzeczenie powinno być ogłoszone bezpośrednio po naradzie.

2. W uzasadnionych wypadkach ogłoszenie orzeczenia może być odroczone, jednakże najwyżej na 7 dni, przy czym dzień i godzina ogłoszenia powinny być podane na rozprawie.

§ 37. Orzeczenie komisji dyscyplinarnej doręcza się za potwierdzeniem odbioru przewodniczącemu prezydium rady narodowej właściwej według zatrudnienia obwinionego, rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz obwinionemu.

§ 38. Ukaranemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje prawo wniesienia odwołania do instancji odwoławczej (§ 11) za pośrednictwem komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie, w ciągu 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

§ 39. 1. W razie złożenia odwołania rozprawa przed komisją dyscyplinarną powinna się odbyć w okresie nie przekraczającym 30 dni od dnia otrzymania odwołania.

2. Jeśli zachodzi konieczność uzupełnienia materiału dowodowego, komisja dyscyplinarna, uchylając zaskarżone orzeczenie, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania komisji dyscyplinarnej przy prezydium powiatowej rady narodowej w dotychczasowym lub innym składzie kompletu orzekającego przy równoczesnym wskazaniu, w jakim zakresie powinien być uzupełniony materiał dowodowy.

§ 40. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej, działając w charakterze instancji odwoławczej (§ 11 pkt 2), utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i wydaje nowe orzeczenie bez przeprowadzania rozprawy, jeżeli zebrany w pierwszej instancji materiał dowodowy stanowi dostateczną podstawę do takiego rozstrzygnięcia. Przepis § 39 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej wydaje orzeczenie w postępowaniu odwoławczym po wysłuchaniu opinii zarządu okręgowego właściwego związku zawodowego i przy udziale w posiedzeniu prezydium rady narodowej przewodniczącego tego zarządu.

§ 41. Organ odwoławczy może orzec karę surowszą niż orzeczona w pierwszej instancji tylko w wypadku, gdy orzeczenie zostało zaskarżone przez rzecznika dyscyplinarnego.

§ 42. 1. Orzeczenie pierwszej instancji nie zaskarżone w terminie przepisany oraz orzeczenie drugiej instancji jest ostateczne (prawomocne).

2. Odpis ostatecznego orzeczenia o nałożeniu kary dyscyplinarnej dołącza się do akt osobowych pracownika.

§ 43. W postępowaniu przed organem odwoławczym, w braku postanowień odmiennych, mają odpowiednie zastosowanie przepisy normujące postępowanie przed pierwszą instancją.

Rozdział IV.

Uchylanie orzeczeń ostatecznych (prawomocnych).

§ 44. 1. Skorzystanie przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej z uprawnień wynikających z art. 62 ustawy może nastąpić na żądanie ukaranego, jego obrońcy, rzecznika dyscyplinarnego bądź z urzędu.

2. Uchylenie przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej na zasadach art. 62 ustawy ostatecznego orzeczenia może nastąpić w terminie sześciu miesięcy od daty wydania takiego orzeczenia. Nie dotyczy to wypadku uchylenia orzeczenia na korzyść ukaranego, które może nastąpić w każdym czasie.

3. Uchylając orzeczenie prezydium postanawia, czy i w jakim zakresie postępowanie ma być przeprowadzone w przepisany trybie.

4. W razie uchylenia orzeczenia, odpis uchylonego orzeczenia o ukaraniu dołączony do akt osobowych pracownika ulega zniszczeniu.

5. Uchylenie przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej na zasadach art. 62 ustawy ostatecznego, orzeczenia nie podlega zaskarżeniu w administracyjnym toku instancji.

Rozdział V.

Przedawnienie.

§ 45. Przewidziany w art. 60 ustawy miesięczny okres przedawnienia wszczęcia postępowania biegnie:

- 1) w zakresie postępowania przed przewodniczącym prezydium rady narodowej (art. 51 ustawy) — od dnia uzyskania wiadomości przez przewodniczącego prezydium rady narodowej o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary,
- 2) w zakresie postępowania przed komisją dyscyplinarną (art. 52 ustawy) — od dnia uzyskania wiadomości przez rzecznika dyscyplinarnego.

Rozdział VI.

Wykonanie orzeczeń. Zatarcie kar.

§ 46. 1. Orzeczenie o ukaraniu pracownika ulega wykonaniu, gdy jest ostateczne (prawomocne).

2. Przewodniczący prezydium rady narodowej właściwej według zatrudnienia ukaranego dokonuje czynności niezbędnych w zakresie wykonania orzeczenia. Ponadto nad wykonaniem orzeczeń dyscyplinarnych wydanych w trybie §§ 10 i 11 czuwa rzecznik dyscyplinarny.

§ 47. 1. Zatarcie kar na zasadach określonych w art. 61 ustawy:

- 1) orzeczonych w trybie art. 51 ustawy — zarządza na wniosek ukaranego lub z urzędu przewodniczący prezy-

dium rady narodowej (członek prezydium, kierownik wydziału), który orzekł o ukaraniu pracownika,

- 2) orzeczonych w trybie art. 52 ustawy — zarządza na wniosek ukaranego, rzecznika dyscyplinarnego lub z urzędu — przewodniczący komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie ostateczne.

2. Zatarcie kary orzeczonej przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (art. 55 ustawy) zarządza na wniosek ukaranego, rzecznika dyscyplinarnego lub z urzędu przewodniczący tego prezydium.

3. Zatarcie kary powoduje uznanie pracownika za niekaranego i zniszczenie odpisu orzeczenia o ukaraniu dołączonego do akt osobowych pracownika.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 48. Jeżeli przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej, w postępowaniu przed organami dyscyplinarnymi mają zastosowanie odpowiednio przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 49. 1. Obsługę komisji dyscyplinarnej (w zakresie czynności protokołarnych i innych) wykonuje pracownik wyznaczony przez przewodniczącego prezydium.

2. Wydatki związane z działalnością komisji dyscyplinarnych pokrywa się ze środków budżetowych właściwych rad narodowych.

§ 50. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

320

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 21 listopada 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w przypadkach wykonywania remontów oraz odbudowy budynków mieszkalnych przez właściciela domu.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków (Dz. U. z 1968 r. Nr 36, poz. 249) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 czerwca 1959 r. w sprawie trybu postępowania w przypadkach wykonywania remontów oraz odbudowy budynków mieszkalnych przez właściciela domu (Dz. U. Nr 37, poz. 230) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule rozporządzenia skreśla się wyraz „mieszkalnych”,
- 2) w § 1 w ust. 1 i 2 skreśla się wyraz „mieszkalne” i „mieszkalnych”,
- 3) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Domy jednorodzinne i małe domy mieszkalne nie objęte przepisem art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków (Dz. U. z 1968 r. Nr 36, poz. 249) mogą być remontowane ze środków państwowych po uzyskaniu uprzednio opinii organu państwowego nadzoru budowlanego. Szczegółowy zakres robót w tych domach ustala organ do spraw gospodarki mieszkaniowej.”

- 4) w § 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli na terenie jednej nieruchomości znajdują się dwa budynki (budynek mieszkalny i użytkowy), wpłaty z tytułu Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej (podatku od nieruchomości w części przeznaczonyj